

Porcelánový jednorožec

Musím se tam vrátit. Dostal jsem něco, co se (ne mojí vinou) rozbilo, ale já se za to cítím zodpovědný. Musím jí to odnést. Našel jsem si adresu toho domu, tak snad tam trefím. Ale abyste pochopili, o čem to mluvím, řeknu Vám to od začátku.

Kdysi, když jsem byl malý a zvědavý, jsme s kluky vlezli do starého, ale hlídaného domu. Vždy tam byly krásné a drahé věci, které se daly buď prodat a nebo vyměnit ve třídě. Nebylo to poprvé, co jsme někam lezli tajně. Už jsme to uměli. Ale tentokrát to bylo jiné. Najednou se ozvala rána. Jako by něco spadlo. Kluci se lekli a utekli. U mě zvědavost zvítězila nad strachem. Otevřel jsem dvířka skříně, ze které se ozval ten zvuk. Zapálil jsem zapalovač, abych něco viděl. Spatřil jsem klečící postavu, která najednou začala utíkat do tajné chodby. Vydal jsem se za ní. Najednou se zastavila a podívala na mě. Byla to dívka, tak v mém věku. Vypadala vyděšeně. Na rukávu měla žlutou nášivku ve tvaru hvězdy. Začali jsme si povídat a po chvíli mi podala sošku koně. „Porcelánový jednorožec,“ řekla. Najednou jsem uslyšel třítící se sklo. Někdo rozbil okno nebo dveře. Řekl jsem ať uteče. Odejde. Nejdříve nechtěla, ale pak poslechla. Poté jsem se objevil uprostřed místnosti na zemi. Ani nevím, jak se to stalo. Vstal jsem a podíval se do očí muže, který vypadal našťvaně. Zařval na mě, abych mu podal to, co mám v ruce. Uvědomil jsem si, že křečovitě svírám jednorožce. Podal jsem mu ho a on mi dal facku. Svalil jsem se na zem a oči se mi zalily slzami. Pak jsem slyšel křupnutí porcelánu. Vzhlédnul jsem a uviděl zbytky porcelánové figurky pod nohou toho strašlivého chlapa. Když odešel, sesbíral jsem střepy do krabice a s pláčem odešel domů.

Teď stojím před tím domem a nevím, jestli mám jít dovnitř. Přeci jenom, už je to víc jak padesát let. A pak jsem jí spatřil. Tu tvář té nevinné dívenky. Možná trochu starší, ale poznal jsem ji na první hlavě. Otevřela mi dveře a já jí předal krabičku se znovu slepeným jednorožcem.

Barbora Kubová, 1.A